

נאום המרצה של מוסי ליטבק וסוכני נ.ק.ו.ד. בכרם התימנים

כרם היה לדודי

"תנו את כל הנשמה שלכם את כל הדם! הוכיחו לכולם עוד פעם, לזאת ראו ים לכל ההישגים שלכם! בסטורית המקום השלישי! פצה, אני יודע שאתה אוהב את הכדור, אבל אל תשהה אותו, וזכור את הלאה. ואתה, אלי, אתה תאחז את הגיחש. ואתה קינדל, אתה תוכיח למלך, שאתה יכול ללחום. לא רק למלכה ויכוח זאת גם לקבוצה וגם לי..."

כך נפתח נאום המרצה של מוסי ליטבק, מאמן הקבוצה הכדורגל שמשון זמן קצר לפני הקרב הגורלי עם מכבי חיפה. אל תחשבו, שאם אני כותב — "ארב הגור" לי, אז זה רק עניין של תפארת המליצה, כי הרי כל אחד יודע שהו שחק בין מכבי חיפה ובין קבוצת שמשון לא היה כל כך גורלי. אבל בקבוצת שמשון, אין הבדל בין גורלי ובין לא-כיליבן גורלי, והכל אצלם גורלי ואולי לזו שלא יקח את זה בחשבון.

אחרי ששמעתי את זעקת הקרב של מוסי, נסעתי לאיצטדיון, כדי לראות איך זה השפיע על המישחק. הצצה היא, שאני מבין בכדורגל, כמו שמורד זבין במרק פירות. כל ימי חיי לא ראיתי יותר משניים-שלושה מישחקים. אבי מה, מה שחסר לי בהבנת מישחק הכדורגל, יש לי עודף בהבנת הקהל שבמישחק, ועל זה קהל הזה אני מוכרח להגיד לכם, שזה היה קהל בריא שהלוחאי היה לי קהל כזה בהלוחי שלי. לא רק לקמו בשבת בבוקר חיתרו על שינה, הנגם גם לקחו אתו כמה טוגות פפיטאס וגווינים, וקול הפיצוח היה כזה חזק, שהאנשים יקאים כבר עמדו להגיש מאהה אטומית חדשה. איך התחיל המישחק והופט שרק, פתח הקהל הבריא את גרונו ופלט:

- "הבייתה חיפה! הבייתה!"
- "נצחון או מחת!"
- "פלשתים עליך, שמשון!"
- "אואואה...!!!"
- "פאצה! פאצה! פאצה!"
- "לאמצע, אידיוט!"
- "החוחוה! הבייתה! איפה הו הפטו?"
- "לכו ליפו לשחק!"
- "גאבי אל תישן!"

כשמעתי את כל הצעקות בטוח שהפעם אוכה לראות עם הרבה-דם גולים, אבל מה לעשות? כמה שהקהל התחמם לחמם את השחקנים. במקום שיחקו בכדור, ונתנו זה לזה סיות, עד ששחקן אחד, אני לא מאיזו קבוצה, נפל והתעלף, אמר: "שמעתי? עד פה שמעו זה היה כזה פיצפוק, כמו שני ככה זה יצא שכאשר נגר הייתה התוצאה כסך-הכל אפס! אצלי הרושם שקבוצת שמשון איאייא, כמו שאומרים. על מישחק, שלא אחפו להוציא כל זה שאליך בערב למסעדה שיתמיננים, ושם אראה את הכוח הלכתי בערב לכרם התימני של פצה. חשבתי לפגוש שו של הקבוצה, שאולי סיניאני מעקלי הרהיטים של המחנה לפועל של עיריית תל-אביב אותו מפעם אחת שהוא בא את הרדיו כאשר פיגרתו ב לעירייה. אבל במקומה מצאתי יוסף, המכונה אלמוני, עוד אלמוני נהנה ביש מישחק קבוצת שמשון. ביחוד אחרי כזה, ושאל אותי מה אני רש שמשון. אמרתי לו שאני רואה ומה שיספר יותר, זה יותר אלמוני וסיפר:

"זה היה עוד בזמן מלחמת שתיים-עשרה שנה, שחבר או שון רוזי, שהיה שחקן מכבי בטנטורה, או אחרי הקרבות

החברים שלו, נקים קבוצה לזכרו. "הקמנו את קבוצת שמשון, והיינו אז בליגה מיוחדת, זיום אחד שיחקנו נגד הפועל יפו, והיה איוה ענין שהענישו אותנו לשנה אחת. כאשר הפסיקו לנו את הפעולה של האגודה לשנה, באו כל מיני פליטים

יש לנו ספריה. איוה ספרים יש שמה? יש שם ספרים על ביאליק, על טשרניחובסקי ועל טרומפלדור. ככה, כמו שאומרים, ספרים של המולדת. "אבל בשביל כל זה, אנחנו צריכים תקציב. תקציב, זה כסף. וזה אף אחד לא

אותו, והוא שמח לעזור. גורביץ' כבר נהיה חולה על שמשון, וגם ליטבק כרוני. "שחקנים אצלנו זה לא בעיה. אם יש אחד בשכונה שיוודע לשחק ולא ישחק אצלנו, אז אנחנו נגרש אותו מכאן. לאחד כזה אין מקום אצלנו. הנה בנימיני, היה

כאשר לוף מציל גול, אז כל הקהל קם על רגליו ומריע ואחד מרעים ברעשן של פורים

ופלשו למועדון שלנו. יום אחד באה הן משטרה ולקחה את כולנו, גם את ההנהלה, לבית-הסנהדר לשבוע. שאלנו מה זה? או אמרו לנו שזרקנו פצצות-הפחדה למועדון. אבל מה? לא הוכיחו שום דבר, ויצאנו זכאים. "אחרי זה, היינו שלוש שנים בליגה אלה, והיה לנו מישחק אחד עם מכבי חדרה. זה היה מישחק כזה מיוחד. בשביל לנו זה היה מישחק קובע, אבל בשבילם לא. מהרגע הראשון, התעללו בנו, ובזדון נשחך לנו אליו השופט בכר. מה אפשר לעשות? יש לנו אוהדים כאלה פנאטיים. שלהם פקעה, וארבע דקות לפני הסיום, נכנסו למגרש. תאמין לי, לא נגעו בשופט, אפילו לא נגעו בו. אבל מה עשו לנו? הוציאו אותנו לשישה חודשים..."

עוד לנו, מפני שלא שייפיים לשום מפלגה. כל המפלגות באו אלינו, אבל אנחנו אמרנו לא צריך. ובשביל זה, אף אחד לא עזר לנו. הלכנו לעירייה, ושם דברנו עם כולם. דברנו עם נמיר ועם גולדשטיין ועם שטר, וכולם אמרו — נכון נכון. אתם צודקים, ואנחנו מבינים אתכם וזה, וזה. אבל לא יצא מזה כלום. נכון, אישרו לנו מיגרש. אבל עד שנראה את המגרש בעיניים, עוד יעבור מי יודע כמה... "בינתיים אנחנו מתאמנים בקרית-שלום, ומחזיקים את הקבוצה בכסף שאנחנו אוספים בשכונה. כל התושבים פה, ואף אחד הוא לא עשיר גדול, נותנים כמה שיכולים. הרוכלים בשוק תורמים כל אחד, וגם הדינוריים וגם האיטליונים תורמים, ויש לנו עוד שלוש מאות איש פרטיים שנותנים תרומה קבועה. בכסף הזה משלמים את המשכורות למוסי המאמן, וגם לחברים, שמים וחצי לירות לכל אימון. מוסי הוא מאה אחוז בסדר. מחזיק את החברה במשעמתי. אתה יודע? שמשון לא צריך מלאך. שמשון צריך אחד שיוודע להחזיק את החברה.

בהפועל חיפה ועבר לשמשון תחת לחץ ואיו מים. עכשיו מה? עכשיו עשו ממנו קצין על אוניה, ושבעה חדשים הוא על הים. יש אצלנו אוהדים כאלה, פנאטיים, שאמר, רוב, שאם לא יורידו אותו שיבוא לשחק בקבוצה, יפוצצו את האוניה ויתקעו את החרטום שלה בחול. "דע לך שיש לנו מחלקה שאנחנו קוראים לזה נ.ק.ו.ד. אם שחקן עושה יותר מדי קונצ'ים, נעדר מאימונים או מתרשל, אנחנו תופסים אותו ומכניסים לו מכות. אתה יודע מה זה תאראזאנה? אלה מקלות כאלה, שוטים שמרביצים. "הכי בריא אצלנו, זה להיות בסדר וליצח. כשאנחנו מפסידים, או הנשים לא מדברות אתנו. הן יודעות שאנחנו עצבנים, וחסור לדבר אלינו. רק מתפללות שנגנח. כשאנחנו מנצחים, יש לנו מצב-רוח טוב לקחת אותן לקולנוע..."

אחרי ששמעתי את כל האמת על קבוצת שמשון, רצייתי לשלם וללכת, אך אחד משני האחים פצה, שעמד במזנון, לא רצה לשמוע מלה על כסף. ניסיתי להתעקש ולהתחכם, אך מישחק הניח כף ידו על שכמי ולחש: "האם ספרו לך שאצלנו יש מחלקה כזה שקוראים לה נ.ק.ו.ד. בשביל כאלה שעושים יותר מדי קונצ'ים?"

כה אמר טוסבראהינדי

בוכה מי שצחק אחרון.